

Základná škola s materskou školou
Chminianska Nová Ves

Čarovná kniha rozprávok

Marec 2017

Princezná Elis

Kde bolo, tam bolo, za tromi horami a siedmimi morami bolo obrovské kráľovstvo. Žili v ňom kráľ, kráľovná a ich tri krásne dcéry. Prvá dcéra sa volala Matilda a bola nesmierne lenivá. Druhá sa volala Šarlota, bola síce veľmi krásna, no jej hlúposť nepoznala hraníc. Tretia dcéra sa volala Elis, bola najkrajšia a veľmi múdra. Žili si spolu veľmi šťastne. Až do toho osudného dňa.

Bol krásny letný deň, slnko hrialo a vtedy sa to stalo...

Do zámku vtrhla stará a zlá čarodejnica pýtať nevestu pre svojho škaredého a namysleného syna. No nechcela hocijakú nevestu. Ale ich najkrajšiu a najmilšiu dcéru Elis. Vyhrážala sa im, že na ich kráľovstvo zošle hroznú kliatbu, ak jej ju nedajú. Zúfalí rodičia nevedeli, čo majú robiť. Napadlo im, že jej nedajú ich dcéru, ale rovnako krásnu, no hlúpu slúžku. A tak rodičia jej podstrčili slúžku, ktorá mala na tvári závoj a dúfali, že na to tak skoro čarodejnica nepríde.

Čarodejnica priviedla slúžku do svojho odľahlého močiara a začala sa jej vypytovať na rôzne veci, ktoré by len princezná mala vedieť. Slúžka jej na tie otázky nevedela odpovedať, a tak sa čarodejnica nahnevane vrátila do zámku.

„Vydajte mi pravú princeznú a teraz už nechcem žiadne podvody!“

Rodičia vedeli, že viesť vojnu proti čarodejnici by nemalo žiadny zmysel. Rozhodli sa, že princeznú vydajú za jej syna. Ale ešte predtým jej dali zlatý kľúč. Princezná nevedela, čo je to za kľúč, no ich dar prijala. Keď si ju čarodejnica priviedla do močiara, kde bývali všetky čarodejnice, zavrela ju do komôrky, a aby nemohla ujsť zamkla dvere. Princezná sa rozplakala. Ale napokon si spomenula, že má vo vrecku kľúč. Počkala do polnoci a potom vyskúšala, či kľúč pasuje. Padol tam, akoby bol vyrobený presne pre tento zámok.

Princezná ani na chvíľu nezaváhala a začala utekať, kam ju nohy viedli. No zrazu si uvedomila, že sa stratila. Dlhو blúdila po lese, keď tu odrazu zbadala svetlú žiaru. Podišla bližšie a uvidela zázračné stvorenie. Bol tam jednorožec. Opatrne podišla k nemu, nasadla mu na chrbát a on s ňou bežal cez hory, cez doly až zastal pri mori. Tam princeznú vysadil a odišiel. Princezná si sadla na breh mora a čakala netušiac, čo sa bude ďalej diať. No o malú chvíľu v diaľke zazrela čln. Sedel v ňom krásny princ, ktorý prišiel na žiadosť Elisiných rodičov princeznú vyslobodiť a priviesť domov.

Hneď keď dorazili do paláca bola veľká svadba. Princezná aj s princom si odvtedy žili šťastne.

A čarodejnica? Tá od zlosti utiekla kade ľahšie a viac o nej nebolo počuť ani chýru, ani slychu.

Terézia Šarišská, VII. A

Klára

Kde bolo, tam bolo, v jednej krásnej dedinke pod lesom, žilo raz jedno malé dievčatko. Volalo sa Klára. Bola veľmi odvážna. Mala ešte len päť rokov, ale verila, že dobro zvíťazí nad zlom a ničoho sa nebála. Klára rástla a bola stále múdrejšia. Veľa pomáhala svojim rodičom, hlavne svojej mame.

Jedného dňa ju matka poslala do kráľovstva s košíkom šiat, ktoré potrebovala predať. Jej mama bola totiž veľmi dobrá krajčírka, ale keďže bývali ďaleko od zámku, musela šiť doma a šaty už iba posielala na trh. Klára nerada chodila do kráľovstva sama, preto s ňou šla jej verná kamarátka Maja, s ktorou sa priatelila od detstva. Maja niesla košík plný šperkov, ktoré vyrábal jej otec pre kráľove dcéry. Žiaľ, obaja boli podceňovaní a nedostávali toľko peňazí, koľko si zaslúžili. To Maju a Kláru veľmi trápilo.

Ako tak šli, začali sa rozprávať. Maja začala:

„Počuj, aký darček by si si priala k narodeninám?“

„Ale nepreháňaj, predsa vieš, že mi postačí oslávitiť ich s tebou.“

„Nebud' skromná. Osemnásť narodeniny sú vzácna udalosť. Máš ich len raz!“

„Všetky narodeniny sú len raz.“

„Tak dobre, ja ťa prekvapím,“ skončila Maja rozhovor.

Dievčatá šli a šli, až napokon došli na zámok, kde sa chystali veľké oslavy. Najmladšia kráľova dcéra Sofia má zajtra tiež oslávitiť osemnásť narodeniny. Bolo tam rušno. Veľa kupcov predávalo vzácne šperky a krásne šaty pre mladú oslávenkyňu. Tá však všetky odmietla, pretože čakala na Maju a Kláru, kedy jej prinesú ďalšie pekné veci. Dievčatá prišli do zámku a vošli rovno do princeznej komnaty. Pozdravili sa a opýtali sa jej, ako sa jej darí.

„Ach, som unavená z toľkých príprav. A najviac sa bojím tej tradície.“

„Akej tradície?“ zaujímalo Maju.

„Hovorí sa, že ak má princezná osemnásť narodeniny, je súca na vydaj. U nás je taká tradícia, že ak mládenec unesie princeznú, tak v ten deň si ju vezme za ženu a stane sa novým kráľom. My túto tradíciu už nezachovávame do písmena, pretože máme princa Johana, môjho brata, ktorý je prvým dedičom koruny. Ale ak ma unesú, musím sa vrátiť v bielych šatách späť na slávnosť a záleží, čo si bude žiadať únosca. Nič to však neznamená, pokiaľ únosca to urobí len kvôli slávnosti. Robila to moja sestra, tak musím aj ja. Aj mňa unesú môj brat s kamarátom, aby sa zachovala slávnosť. Ale chcem, aby ste tu boli so mnou. Poznáme sa predsa od detstva. A ty, Klára, aspoň poriadne oslávitiť svoje narodeniny aj so mnou. Prosím. Prídete?“ vraví Sofia.

„Áno,“ povedali dievčatá a vybrali sa domov.

Keď prišli domov, všetko vyrozprávali rodičom a prosili ich, aby im dovolili ísť na Sofiiu oslavu. Oni ich nechceli pustiť, že nie sú z kráľovskej rodiny. Napokon

však ustúpili a dievčatá pustili. Keďže ani jedna nemala vhodné šaty, topánky a doplnky, nevedeli, či môžu na oslavu ísť. Začali obe plakať a nariekať. Tu sa zrazu ozvala Klárina mama a upokojila dievčatá:

„Neboj sa, ušijem tebe aj Maji krásne šaty a topánky. Nemusíš nariekať.“

„Ďakujem vám mama.“

V to ráno vstali dievčatá skoro, umyli sa, učesali, vyobliekali a vyrazili do zámku. Cestou stretli princa Johana. On bol tiež ich priateľ z detstva, a tak im ponúkol, že ich zvezie. Ony neváhali a nastúpili do koča. Keď dorazili do zámku, Johan sa Kláre milo prihovoral a vtlačil jej do ruky darček:

„Všetko najlepšie ti prajem.“

„Ďakujem, ale to si nemusel,“ a otvorila darček.

„Mám ťa veľmi rád, viac než si vieš predstaviť.“

„Jéj, to je prsteň. Aký krásny!“

„No, poznám ťa od detstva, ale nevedel som, ako ti to povedať... Vieš, ja ťa ľúbim.“

„Aj ja teba...“ nestihla dopovedať, pretože začala sa ozývať pieseň pre princeznú.

Zrazu sa ozval veľký krik. Sofiu uniesli neznámi muži. Klára sa preto rozhodla ísť jej na pomoc. Maja však ostala na zámku, aby pomohla kráľovi upokojiť ľudí. Johan sa rozutekal za Klárou, zaviedol ju do stajne a tam si obaja vzali tie najrýchlejšie kone. Ako blesky sa snažili dobehnúť mužov, chytili ich však až v chatke v lese. Sofiu totiž uniesol horár. Keď Klára a Johan vošli do chatky, videli ako Sofii zakladá závoj na hlavu. Klára zakričala hromovým hlasom, aby ustúpil a prepustil princeznú.

„Nepoznáš tradíciu, mladá slečna? Mám právo si ju vziať za manželku,“ ozval sa horár.

Klára neváhala a pustila sa do boja. Ale ako sa snažila, nemohla ho poraziť. Dostala však nápad. Mala na sebe šperky od Majinho otca, ktoré boli dobre obrúsené. Tie si strhla z krku a hodila po horárovi. Jemu sa zachytili o odev a poškriabali aj oči. Johan vzal sestru k sebe a vojsko dorazilo po horára. Na zámku to opäť žilo. Ľudia d'akovali Kláre za záchranu princeznej a kráľ jej povedal, že splní jej želanie. Ona si priala, nech je poctivá práca lepšie platená, aby sa jej mama a kamarátky otec a im podobní dokázali uživiť. Kráľ jej želanie splnil.

Princovi sa veľmi páčila, zároveň bol hrdý, že je taká odvážna, a tak ju požiadal o ruku. Hneď vystrojili zásnuby a Klára vedela, že to malé nebojácne dievčatko v nej ešte stále je.

Odvtedy každý, kto počuje jej príbeh tuší, že nebojácnosť a odvaha je jeden z najlepších darov, aký človek môže mať. Nielen pre budúce princezné.

Lucia Spišaková, VIII. A

Kráľovstvo lesa

Hlboko v lese, tam kde ešte ľudská noha nevškročila, sa v najhustejšej časti lesa nachádzalo kráľovstvo. V tom kráľovstve žili lesní strážcovia. Boli to malé bytosti veľké sotva ako prst. Medzi nimi žilo veľa lesných zvierat ako sú napr. zajace, myšky, bažanty, sovy, srnky, jelene a mnoho ďalších. Bolo to pre nich útočisko pred poľovníkmi. Lesní strážcovia pomáhali zvieratám prekonávať všelijaké ťažkosti.

Títo strážcovia sa delili na tri skupinky: strážcovia zvierat, strážcovia rastlín a strážcovia prírody. Každý z nich mal určitú úlohu. Bud' chránili a starali sa o zvieratá alebo rastliny, alebo dávali pozor na čistotu vody, vzácne kamene a drahokamy.

Každý rok sa dospievajúce deti skúšali, na čo majú talent a ktorá oblasť z ríše zvierat a prírody je im milšia, a takýmto spôsobom do kráľovstva pribúdali noví strážcovia. Medzi tohtoročnými nováčikmi bola aj Goldiga, ktorá sa chcela stať strážkyňou zvierat. So zvieratkami jej to išlo veľmi dobre. Od malička sa s nimi priatelila, pomáhali si navzájom. Rodičia jej tvrdili, že ako strážca zvierat musí splniť najťažšiu úlohu zo všetkých, ktorá je iba pre tých najskúsenejších. Zároveň chceli svoju dcéru mať stále pri sebe. Ale nebránili jej, aby šla za svojím snom. Mala z toho trochu obavy, ale Goldiga neváhala a prihlásila sa na skúšku pre budúcich strážcov zvierat. Na písomnej skúške odpovedala na všetky otázky a hneď sa dozvedela, či bude pokračovať v skúške, alebo skončí. No pokúsiť sa o to môže až o päť rokov.

Goldiga pokračovala a stala sa nováčikom vo svete strážcov. Jej skupinka ju doviedla na odľahlé miesto kráľovstva pod hradom. Tu sa mali navzájom všetci spoznať, lebo strážcovia si majú navzájom pomáhať a často aj spolu ochraňovať ríšu zvierat a prírodu. Hneď, ako vošli do priestrannej miestnosti, im hlavný strážca povedal:

„Milí nováčikovia, sme radi, že vás tu medzi nami máme, pretože strážcov zvierat je každým rokom menej. Rozhodli ste sa pre nás, a tak určite viete, že vás čaká ťažký výcvik. V tejto miestnosti budete bývať spolu, kým skončí prvá časť výcviku. V druhej časti výcviku, ak uspejete, bude mať každý z vás samostatnú izbu s potrebami pre strážcov zvierat. Prajem vám veľa šťastia,“ a potom odišiel si plniť svoje povinnosti.

Po jeho odchode ešte druhý strážca dopovedal:

„Ešte sme vám chceli spresniť, že strážcovia zvierat sa delia na tri skupiny: strážcovia plazov a drobnej zveri, strážcovia hmyzu a strážcovia vysokej zveri. Ale pre zmenu nie ste v tejto fáze skúšaní, to znamená, že si môžete vybrať, čím chcete byť. Vyberajte starostlivo, keď si vyberiete, už to nemôžete zmeniť, alebo len veľmi ťažko,“ dopovedal a ponúkol nováčikov stolom plného jedla.

„Dobrá chuť!“ poprial nováčikom, „zajtra začíname s výcvikom!“ povedal jasne a odišiel. Tí sa hneď pustili do jedla a pri tom sa rozprávali o svojich skúsenostiach a láske k prírode. Po jedle Goldiga išla spať. Skoro ráno ich zobudil druhý strážca:

„Všetci stávať a o desať minút sa stretneme v hlavnej sále!“ vykrikol.

Keď sa stretli, začali s výcvikom. Behali, skákali, robili kotrmelce, učili sa strieľať z luku a hlavne narábať a starať sa o zvieratá. Potom si každý z nich vybral, akým strážcom chce byť. Goldiga sa nevedela rozhodnúť. Chcela byť strážkyňou hmyzu, ale strážkyňou vysokej zveri ju tiež lákalo, a zase strážkyňa plazov a drobnej zveri je asi najkrajšie. Ved' kto by nemal rád krásne hebké zajačiky a prenikavé kvákanie žiab? Nakoniec si Goldiga vybrala strážcu plazov a drobnej zveri. Presunuli sa do miestnosti s najrôznejšími druhmi plazov, vtákov a drobnej zveri. Bolo tam skoro všetko, od najmensej jašteričky, cez krásne sfarbené bažanty, až po tie najkrajšie myšky a zajace.

„V tejto fáze sa budeme učiť zachádzať so zvieratami čo najlepšie,“ informoval ich tretí strážca. Goldiga začala sa starať o žabky a iné plazy, až sa dostala po lasice a zajace. Bol to najdlhší výcvik v jej živote, na ďalší deň ju opäť zobudil tretí strážca a vysvetlil im, čo budú robiť. Budú sa učiť lietať na vtákoch a jazdiť na zvieratách. Jazdenie Goldige celkom šlo, ale s lietanim ešte musela cvičiť. Cvičila asi zo všetkých najdlhšie, až kým sa to nenaučila.

„Zajtra sa začína druhá časť výcviku a dozviete sa, či budete pokračovať, či dostanete vlastnú izbu,“ oznámil nováčikom tretí strážca. Dodal, že si môžu ísť oddýchnuť a pripraviť sa na ďalší deň. Keď sa Goldiga najedla premýšľala, či sa dostane do druhej časti výcviku, pretože jej dlho trvalo naučiť sa lietať.

Ráno sa všetci nováčikovia zišli v hlavnej sále. Tam im strážcovia oznámili, kto pokračuje a kto je vylúčený. Začali:

„Parklins, pokračuje, Elizabet pokračuje, ... Goldiga,“ rozbúchalo sa Goldige srdce, „pokračuje.“

Goldige sa veľmi ulavilo a bola na seba veľmi hrdá. Goldiga s nadšením utekala do svojej nadobudnutej izby. Keď otvorila dvere, videla veľkú posteľ s vankúšmi, vedľa nej stôl s písacími potrebami a oproti posteli bola skriňa. Hneď ako sa vybalila, tak si všimla na posteli nejaký papier. Bolo na ňom napísané:

Zajtra vás čaká najťažšia skúška, a to opustiť na jeden deň kráľovstvo. Ráno čakáme od vás v izbe list s vetou: Odišla som splniť skúšku. Ak ho nenájdeme, tak to považujeme, že sa vzdávate. Prajeme veľa šťastia. Strážca.

Dočítala a zbalila si veci na zajtrajšok a šla spať. Ráno vstala, zobrala si batoh a vybrala sa za hranice kráľovstva.

Za hranicou to bolo strašidelné, všetky zvuky mohli byť nebezpečné. Goldiga sa bála, ale povedala si, že keby ju to malo stať život, tak by nedávali takéto

skúšky. Dodalo jej to sebadôveru. Našla si pekné miestočko pod sedmokráskou a urobila si prístrešok. Ustlala si a urobila oheň. Najedla sa a v tom okamihu začula, ako v kríkoch oproti nej sa niečo hýbe. Goldiga sa snažila nespanikáriť, pomaly vyťahovala luk a nasmerovala šíp priamo do kríkov, čakala už len na pár sekúnd, kým to vyskočí nich. Náhle z kríkov vyskočil malilinký a ten najkrajší zajačik na svete! Goldiga položila luk a prihovorila sa mu:

„Ahoj maličký, ty si ale krásny. Kde máš mamku? Asi si sa stratil. Pod' ku mne, ja sa o teba postarám,“ povedala a nalákala ho na kúsok mrkvy do svojho prístrešku.

Ledva sa doň zmestil, ale cítil sa v ňom bezpečne. Bol rovnako vystrašený ako Goldiga. Začala ho hladkať a spievať mu, aby ho upokojila. Keď sa upokojil, pomaly nastal čas ísť do kráľovstva. Zobrala so sebou aj zajačika, aby ho dala do rúk strážcov. Keď sa vrátili, dala ho do miestnosti pre nájdené zvieratá. Tam sa o neho už postarali strážcovia plazov a drobnej zveri. Keď videla, že je v dobrých rukách, namierila si to do svojej izby. Na posteli opäť našla list od strážcov:

Gratulujeme, úspešne ste zvládli skúšku. Teraz ste oficiálne strážcom plazov a drobnej zveri. Ako odmenu za snahu a odvahu ste od nás dostali uniformu s odznakom. Prajeme krásne chvíle vo vašej práci.

Dočítala. Jej šťastie nemalo hraníc, nedalo sa ani opísať. Hneď si uniformu vyskúšala. Padla jej ako uliata. Pripla si na ňu odznak a plná radosti o tom napísala rodičom. Rýchlo bežala do miestnosti pre nájdené zvieratá obhliadnuť zajačika. Zajačik už bol umytý, vyčesaný, najedený a už mu aj našli mamku. Bola to krásna sivá zajačica plná lásky. Vyzerali roztomilo! Goldiga bola veľmi šťastná, že ich vidí spolu. A takto sa stará o všetky plazy a drobné zvieratá až dodnes.

Lucia Koval'ová, VIII. A

Erakul

Kde bolo tam bolo, vlastne ani nič nebolo, ale tam vysoko nad zemou, kde vaše oko nedovídi, existuje nadzemská ríša Erakul. Fakt! Je to úžasná krajina, plná malých Erakulov. Dúfam, že ste už o nich počuli.

V ríši Erakul žijú malé chlpaté príšerky všetkých farieb sveta s veľkými milými očami. Ale pozor! Zdanie môže niekedy klamať. Aj napriek roztomilému kuku sú tieto príšerky veľmi prešibané.

Medzi týmito príšerkami vynikala malá tučnučka a bláznivá potvorka Roty, ktorá cítila, že určite existuje ešte aj akási iná krajina, kam by sa rada pozrela.

Samozrejme, že ju to nenapadlo len tak. Pred pár rokmi počula hlavného Erakula ríše rozprávať o Zemi a začula aj to, že z jeho zámku vedie cesta priamo na Zem. Roty bola už vtedy rozhodnutá, že spraví všetko preto, aby sa tam pozrela. Mala sa na Erakule dobre, ale slovo ZEM ju fascinovalo a cítila za ním dobrodružstvo.

Hlavným panovníkom Erakulu bol jej strýko, takže dostať sa do zámku nebolo pre ňu problémom. A tak sa rozhodla milého strýka navštíviť. Ten sa jej hneď po príchode zdvorilo opýtal, ako sa má. A ona že... fajn, ale myšlienkami bola v severnej časti zámku, aj keď dobre vedela, že tam má prísny zákaz ísť. No zrazu sa ocitla sama v miestnosti. Ani na okamih nezaváhala. Rýchlo otvorila zakázané dvere, urobila jeden krok, potom druhý, za ním tretí... A ani sa nenazdala a biely vír ju v plnej rýchlosti roztočil a ťahal niekam nadol. Vôbec sa nebála. Práve naopak. Čudovala sa, prečo jej a kamarátom strýko nikdy nedovolil takú super zábavku, a čo je na tom také nebezpečné, keď sa cítila príjemne.

Exosféra, termosféra, mezosféra, stratosféra, troposféra, atmosféra - PRÁSK, BUM a tvrdé pristátie.

„Fíha, to musí byť Zem,“ povzdychla si. Celá otrasená ostala ešte chvíľu ležať v zelenej tráve, keď tu zrazu sa nad ňou zamračilo a nad sebou uvidela holohlavé stvorenie, ktoré malo v ústach čudnú vec. Ten tvor vydával neopísateľné zvuky. Začal Roty ťahať, stískat' a celú ju oslintal. K tomu ešte strašne smrdel a v strede tela mal okolo seba niečo biele z čoho cítila ten príšerný zápach. Zrazu uvidela, ako sa k nej približuje akýsi ďalší tvor, oveľa vyšší, ale nemal tú čudnú vec v ústach a dokonca vedel aj rozprávať. Roty, aj keď bola preľakaná, rozumela každé slovo. Zrazu rozprávajúci tvor zobral Roty a stvorenie do domu. Zaniesol ich do akejsi klietky. Holohlavý tvor zaspal a Roty chcela ujsť, ale v tom prišlo rozprávajúce stvorenie a odnieslo ju na kopu špinavého oblečenia.

Roty sa preľakala ešte väčšmi, keď zbadala obrovskú bielu škatuľu s okrúhlymi dverami, v ktorej sa niečo točilo a bola plná bubliniek a vody. Rýchlo utiekla k pootvorenému oknu a zbadala vír, ktorým sa dostala na Zem. Utekala k víru, aby ju zobral späť na Erakul, ale nestihla ho. Vír znenazdajky zmizol, no vypadla z neho kniha, ktorú si Roty prečítala. Bolo tam napísané, aby v nasledujúci deň večer išla na záhradu za domom a povedala kúzlo: HAKY-BAKY, ČÁRY-MÁRY, NECH SA MI TU VÍR Z ERAKULU ZJAVÍ a potom po ňu príde vír a odnesie ju domov.

To čakanie bolo nekonečné, ale uspokojila sa tým, že doma všetkým chýba. Ďalší deň prečkala Roty pod kreslom a skrývala sa pred malým zapáchajúcim holohlavým stvorením, ktoré skoro celý deň sa točilo okolo kresla a naťahovalo za ňou malé ručičky.

Keď sa začalo schyl'ovať k večeru vyliezla spod kresla a išla na záhradu. Začula tam nejaký hlasný a hlboký zvuk. Keď sa otočila, rútilo sa na ňu čosi chlpaté s obrovskými ostrými zubami. Roty začala pred chlpatcom utekať

a zamierila priamo k stromu, na ktorý rýchlo vyliezla. Na strome povedala kúzlo: „HAKY-BAKY, ČÁRY-MÁRY, NECH SA MI TU VÍR Z ERAKULU ZJAVÍ!“

V zapätí sa zjavil vír, ktorý ju celú pohltil. Roty sa odrazu cítila, akoby vedela lietat'. O hodnú chvíľu ju vír vymrštil a ona bola späť na Erakule. Doma ju už čakali kamaráti a príbuzní. Všetci ju s nadšením privítali a začali vyzvedat', ako to na tej Zemi vyzerá. Roty im vyrozprávala všetko, čo zažila. Nezabudla poznamenať, že to bolo niečo strašné a že k tým príšerným stvoreniam, ktoré robili divné veci a vlastnili strašidelné predmety, už nikdy netúži ísť.

„Taká chaotická Zem,“ povzdychla si Roty.

„Prišla som na to, že najkrajším a najpokojnejším miestom na život je naša krajina Erakul. Ved' nenadarmo sa hovorí, že všade je dobre, ale na Erakule je naj... najlepšie.“

Juliána Kopčíková, VII. A

Rozprávka o stratenom mačiatku

Kde sa vzalo, tu sa vzalo, pred dverami domu zamňaukalo malé mačiatko. Keď ho zbadal chlapec, ktorý tam býval, bolo mu ho ľúto. Hneď mu doniesol v mištičke trošku mliečka. Vyhladované mačiatko začalo piť, až mu z jazýčka špliechali kvapky mlieka na chlapcovu ruku. Keď ho chcel pohladkať, zl'aklo sa a ušlo d'alej od dverí. Určite cítilo, že mu chlapec nechce ublížiť, pretože keď naň potichu začal volať, mačiatko sa k nemu vrátilo. Mali ste vidieť chlapcove rozžiarené očka a pradenie malého mačiatka, keď ho potom škrabkal za uškom. Zrazu sa z nich stali nerozlučiteľní kamaráti.

Prvé dni prázdnin sa spolu hrávali vonku na dvore a mačiatko už ani nepomýšľalo odísť. Chlapec o svojom kamarátstve hneď porozprával mame. Sľúbil jej, že jej bude so všetkým doma pomáhať, len nech si ho nechajú. Mamka súhlasila.

„Konečne už nebudem sám!“ zvolal chlapec.

A už začal vymýšľať pre mačiatko mená.

„Dám mu meno Rudko, po svojom dobrom kamarátovi,“ uzavrel rýchlo svoje rozhodovanie.

Rudko bol riadny huncút, čo sa mu v dome zapáčilo, všetko sťahoval a so všetkým sa chcel hrať. Tu sa mu zapáčili chlapcove papuče a ukryl sa v nich, d'alej objavil metlu, a hneď si na nej brúsil pazúriky. Nepohrdol ani tenisovou loptičkou, ktorú si často zakotúľal po dvore.

Dni rýchlo ubiehali, keď k nim jedného dňa prišla na návštevu teta Mirka. Aj ona sa starala o mačiatka a mala s nimi väčšie skúsenosti. Keď si poriadne prezrela nového člena rodiny, chlapec počúval tetino zhodnotenie s veľkým údivom. Teta Mirka mu oznámila takúto novinku:

„Rudko nie je Rudko, ale mačička, musíš jej zmeniť meno!“ dodala veselým tónom.

Tak sa z Rudka stala zo dňa na deň Emka.

O tom, ako sa jej po pár mesiacoch rozrástla rodinka o tri utešené mačiatka a čo všetko s nimi chlapec zažil, to sa dočítate v inej rozprávke nabudúce.

Samuel Plančár, V. B

Dakoty

Volám sa Mundy. Som mladý dospelujúci muž a riešim bežné problémy chalanov v mojom veku. Mám psa, ktorý sa volá Dakoty. Je to môj verný kamarát a často spolu so mnou rozoberá moje problémy. Respektíve počúva, keď ja sa sťažujem, a len uznanlivo pokyvuje chlpatým chvostom.

Jedného dňa som prišiel domov a Dakotyho nikde nebolo. Hľadal som ho celý deň a nepodarilo sa mi ho nájsť. Smutný som dusil v sebe svoje problémy, lebo nebolo ich s kým prebrať a len tak sa kopili v mojej duši ako haraburdy v starej skrini. Po dvoch dňoch som odkladal jeho pelech a vtom som začul divný zvuk, prichádzajúci z môjho nového digifónu.

„Pip, pip,“ začalo to pípať. Naskočil obraz a neznámy homoid mi hovorí, že ho zajali pre vyššie ciele. A ja som v tom momente ako zasiahnutý bleskom konal. Aké vyššie ciele môže mať Dakoty? Volal som na políciu, či ho náhodou niekto nenahlásil ako strateného, alebo nehodil do útulku. Samozrejme, čo som očakával? Tam nikto nič o mojom vernom poslucháčovi ani nechyroval, riešili podľa nich oveľa závažnejšie problémy, a nejaký stratený brechajúci kožuch ich ani náhodou netrápil.

Smutný som vyšiel von z domu a vtom som zbadal niečo divné na oblohe. Prišlo to bližšie a na moje neopísateľné prekvapenie to bol pes. Myslel som si, že snívam. Bol to môj milovaný, zbožňovaný, verný Dakoty. Tešil som sa, že ho opäť vidím, ale on mi moju radosť okamžite schladil tým, že nemôže zostať. Je v zajatí a musí pomáhať ľuďom riešiť rôzne trápenia. Potom ešte povedal, že mu dali do ucha čip, pomocou ktorého vie rozprávať. Ani sa mi nejako nezdalo divné, že dovtedy rozprávať nevedel.

Tak som sa zmieril s tým, že vlastne robí dobrú vec a pomáha ľuďom. Takto viacerých robí šťastnými, nie iba mňa.

Mário Marinica a Lukáš Lopuchovský, VIII. A

Dedko a psík

Raz dávno žil dedko na malej farme. Deti sa odst'ahovali a vnúčatá k nemu chodili len zriedkavo. O farmu sa však stále staral vzorne.

Dni ubiehajú rýchlo. A s nimi aj dedkov vek. Čoraz menej vládol chodiť, seno nosiť a už vôbec aby behal za ovcami. Potreboval pomocníka.

„Ale koho?“ pomyslel si dedko, „robotníkov treba platiť a mladí chlapci na brigádu neprídu, veď by z toho nič nemali. Teraz len za eurá mladí robia. Čo urobím teraz?“

Ako tak premýšľal a premýšľal, rozhodol sa, že si kúpi psa. Nie veľkého, nie malého. Chcel takého, ktorý by mu nahnal ovce do košiara, aj dvor postrážil v noci a s ktorým by si rozumel. Hneď na druhý deň sa mu taký zatúlal pred dvere. Nemal známku, tak si ho dedko nechal. Veď obaja potrebovali toho druhého. Psík gazdu a dedko poriadneho kamaráta a pomocníka.

Ubehli týždne a psík poslušne robil to, čo mu dedko nakázal. Ovce boli spokojné, kravy dávali mlieko, koníky vozili seno a dedko sa usmieval. Na farme bolo všetko tak, ako má byť. Konečne mal každý to, čo chcel a dedko si mohol odpočinúť.

Jedného večera, keď zatváral ovce do košiara, prihovoril sa psíkovi: „V noci sa môže stať čokoľvek, dávaj preto pozor.“

A išli obaja spať. Ráno, keď vyháňali ovce na pastvinu, všimol si, že jedna chýba.

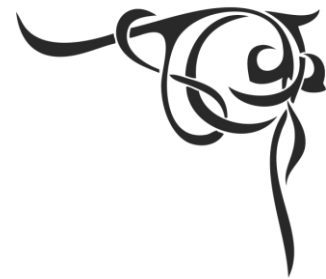
Večer sa psíkovi opäť prihovoril: „Chýba mi ovečka. Asi tu boli vlci. Ak by sa zas ukázali, začni štekať. Ja sa zobudím, vystrelím z pušky, oni sa zľaknú a odídu.“

Ba veru, vlci prišli. Psík začal štekať ako vládol, no dedko sa stále neukázal. Nevedel, čo má robiť a vlci už odnášali ďalšiu ovečku. Rozbehol sa za nimi. Keď zastavili, uložili ovečku do kríkov a zmizli preč. Psík neváhal ani chvíľu a rozbehol sa jej na pomoc. Uvidel však dve. Bola to dobrá správa, pretože mal istotu, že vlci ovečky nezožrali. Psík ich čo najrýchlejšie zahnal späť na farmu. Bolo už totiž ráno. Dedko sa začínal obávať, no keď ich uvidel, veľmi sa potešil. Ďalší večer nešiel spať. Vedel, že vlci sa vrátia po koristi. Tak aj bolo. Dedko bol však pripravený. Vystrelil z pušky a vlci sa zľakli tak, ako ešte nikdy predtým. Od tej noci sa na farme už nikdy neukázali.

„Ďakujem ti psík, že si zachránil moje ovce. Som ti za to veľmi vd'ačný,“ povedal dedko a pohladkal psíka. On zavrtel chvostíkom a tešil sa. Dedko bol tiež šťastný, že má na farme takého pomocníka. Do smrti ostali spolu a psík verne strážil dedka aj jeho farmu.

Lucia Spišaková, VIII. A

Jankovo pero

V jednom dome, ako v každom inom, bývala rodinka, ktorá mala dve deti. Janka, normálneho piataka, a jeho mladšiu sestru, Lili.

Jedného krásneho dňa sedel Janko vo svojej izbe, keď mu tam zrazu vošla jeho rozmaznaná sestra. Prerušila jeho krásne snívanie o výborných známkach.

„Chod' preč,“ zvolal hlasno Janko čerstvo vytrhnutý zo sna.

„A prečo by som mala?“ ozvala sa Lili urazene.

„Ja sa s tebou aj tak nebudem ani len bavit',“ odvrkol prebudenec.

„Ako chceš,“ zazneli slová, ktoré neveštili nič dobrého, a hrozba pokračovala: „idem za mamou“.

V tej chvíli milý Janko už vedel, že je zle-nedobre. A rozsudok sa hneď aj dostavil v podobe mamy, ktorá nakázala Jankovi ísť sa von prevetrať na bicykli. Rozhodnutie padlo ako ťažký kameň, a tak Janko nemal na výber. Len čo vytiahol bicykel na ulicu, oči mu padli na približujúcich sa troch jeho najlepších kamarátov. Tí sa k nemu približovali dosť veľkou rýchlosťou a hneď mu aj jednohlasne spustili:

„Musíme ti niečo ukázať!“

Keď sa nevedel zmôcť na otázku, ich rázne POĎ ho dalo do pohybu s nimi. Ich kroky viedli až k starému schátralému domu. Keď sa naň zadíval, uvedomil si, že ten dom si nejaký doteraz ani nevšimol. Vtedy mu kamaráti povedali, že sa len tak cez noc objavil akoby kúzlom.

„Hovorí sa, že tu býva Ježibaba,“ šeptom povedal Jakub, najodvážnejší z kamarátov.

„To sú tvoje výmysly, že?“ nedal sa Janko. Lenže z domu ako na zavolanie vychádzala stará pani s dosť dlhým nosom. Peter bral nohy na plecia ako prvý, za ním sa rozutekali všetci ostatní. Len Janko ostal stáť a sám sa tomu divil, že neutiekol. To už bola starká s dlhým nosom pri ňom a škrekotavým hlasom sa ho pýta:

„Prečo si neutiekol? Vari sa ma nebojíš?“

„A prečo by som sa vás mal báť?“ odpovedal Janko.

Čarodejnica sa len usmeje a potvrdí, že nie je dôvod sa jej báť. Ona neublíži nikomu. Ba dokonca ho pochválila za jeho odvalu a povedala, že taká odvala si zaslúži aj odmenu. Janko sa potešil a zavrel oči, aby sa nechal prekvapit' odmenou. Keď počul vracajúce sa kroky, otvoril pomaly oči a čarodejnica mala v ruke pero. Ani sa nenazdal, už ho držal v ruke. Pekná modrá farba s tromi žltými pásikmi. Díva sa naň, díva...

„Načo by mi bolo pero? Prepáčte, pani, ale obyčajné pero?“ dvihne zrak a div mu pero z rúk nevypadlo. Čarodejnica zmizla a s ňou aj dom. Akoby ich vygumoval.

Len vo vzduchu sa vznášal malý lístoček, na ktorom bolo napísané: „Užívaj s rozumom.“

Janko si dal pero do vrečka, doma do aktovky a aktovku bral ráno do školy. Tu zistil, že kvôli jeho zážitku, čo ho obral o pokojné snívanie, úplne zabudol na písomku z matematiky. Ale písať musíš, či vieš, alebo nie. Ani si neuvedomil, že píše novým perom. Od strachu si pomyslel:

„Ach, keby som to už mal napísané!“

A v tej chvíli sa milé pero postavilo a začalo riešiť jeden príklad za druhým. Janko ich nestíhal ani očami sledovať. A, samozrejme, že aj správne.

Po písomke sa chcel pochváliť kamarátom, hoci mu neverili, ale pri riešení domácej úlohy ich presvedčil. Pero veľmi rýchlo napísalo úlohy všetkým. Kamaráti si išli oči vyočiť. Tak spolu s perom zažili veľa dobrodružstiev a majú ich aj doteraz.

Ak raz náhodou uvidíte kráčať po ulici pero, vedzte, že je to Jankovo kúzelné pero. Ale pomáha iba odvážnym.

Marcela Šatná, V. B

Medvedík

V jednom hustom lese žil malý medvedík. Nemal nikoho. Jedného dňa sa rozhodol, že si pohľadá kamarátov. Vybral sa teda po lesných cestičkách hľadať kamarátov.

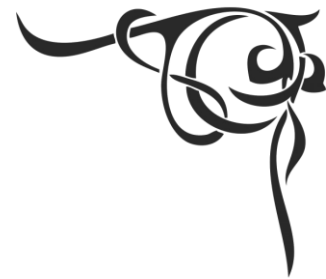
Keď prechádzal lesom, chytil sa do pasce, ktorú nastražili pytliaci. Medvedík márne volal o pomoc, ale nikto ho nepočul. Keď prišli pytliaci, zobrali medvedíka so sebou na kraj lesa, kde mali chatrč. Tešili sa z toho, aký úlovok sa im dnes podaril. Tam ho zatvorili do klietky a odišli preč. Medvedík bol bezmocný. Stále len plakal.

Ned'aleko na lúke sa hrali tri malé zajačiky, ktoré začuli plač. Išli sa pozrieť, kto to plače. Zbadali medvedíka a zľakli sa ho. Až potom si všimli, že medvedík je v klietke. Medvedík ich prosil, aby mu pomohli dostať sa von z klietky. Traja malí kamaráti sa báli, že im ublíži, keď ho pustia, ale rozhodli sa, že mu pomôžu. Po dlhom trápení sa im podarilo otvoriť klietku a vyslobodiť medvedíka.

Medvedík sa veľmi tešil, že je na slobode. Nevedel, ako sa má zajačikom odvd'ačiť, a tak ich pozval do svojho brlohu. Tam sa veľmi dlho hrali a stali sa z nich nerozluční kamaráti. Všetko sa nakoniec dobre skončilo a medvedík si predsa našiel nových kamarátov.

Tomáš Kundek, V. B

Dobrodružstvo rytiera Jakuba

V jednej d'alekej krajine žil raz za kamennou riekou a za vodným vrchom jeden veľmi odvážny mladý chlapec, ktorý sa volal Jakub. Rodičov nepoznal, preto pracoval ako učeň v rodine kováča, ktorý ho veľa naučil a ukázal mu celé kráľovstvo.

Raz, keď Jakub predával na trhu kováčske výrobky, zbadal jedno veľmi pekné dievča. Hneď sa do dievčiny zamiloval, no hanbil sa k nej prihovoriť.

Na druhý deň ju uvidel zas, ale už nabral odvahu, pekne ju pozdravil a spýtal sa jej, ako sa volá.

„Volám sa Kristína,“ povedala mu jemným hlasom.

„To je pekné meno. Ja sa volám Jakub,“ odpovedal jej už o niečo smelšie.

Odvtedy sa často vídávali na trhu, pekne sa porozprávali, nasmieli a Jakubovi aj čas rýchlejšie pri predaji ubiehal.

Až raz, keď išiel večer domov, počul nejaký krik a nárek. Spýtal sa jedného vojaka, čo sa stalo. Ten vystrašene povedal, že videl veľkého draka, ktorý vraj kohosi uniesol.

Jakub sa pobral čím skôr domov. Večer si ľahol spať, no nijako nemohol zaspáť. Hlavou mu vírili rôzne myšlienky. Tesne pred polnocou zaspal a prisnil sa mu sen, v ktorom mu niekto pošepkal do ucha:

„Ešte ráno choď tam, odkiaľ slnko vychádza, a tam nájdeš jaskyňu. Budeš musieť prekonať tri prekážky, ktoré ti stoja v ceste za tvojím šťastím.“

Jakub sa zobudil a ešte v to ráno šiel tam, odkiaľ slnko vychádza. Nazrel do jaskyne a uvidel strašného draka s tromi hlavami a tromi chvostmi. Veľmi sa zľakol, no vedľa draka sa zablýštal zlatý meč. Jakub sa rozbehol, schytil meč a odsekol drakovi všetky hlavy.

Zrazu opäť počul hlas, ktorý mu povedal: „Choď hlbšie do jaskyne!“

Jakub poslúchol a išiel ešte d'alej. Zrazu uvidel d'alšieho draka. Bol oveľa väčší a strašnejší. Mal šesť hláv a šesť chvostov. Jakub znova nezaváhal a zlatým mečom odsekol drakovi hlavy a chvosty.

No tajuplný hlas sa k nemu po tretíkrát prihovoriť a nabádal ho, aby išiel ešte hlbšie do jaskyne, kde nájde svoje šťastie. Dlhو nerozmýšľal a urýchlene utekal d'alej. Avšak tam objavil najstrašnejšieho a najväčšieho draka. Ten už mal dvanásť hláv a dvanásť chvostov. Jakub sa obával, že sa už odtiaľ živý nevráti. Spočiatku sa veľmi zľakol, no pri pomyslení na zázračný zlatý meč nabral odvahu, rozbehol sa k drakovi, chcel mu odťat' hlavy, no drak mu schmatol meč a zlomil ho.

Vyl'akaný Jakub uskočil pár krokov dozadu, keď tu zrazu opäť počul tajomný hlas: „Pobozkaj ma!“

Samozrejme, že Jakub najprv zaváhal, no povedal si, že to aspoň skúsi. Podišiel opatrne k drakovi, pobožkal ho a v tom sa drak premenil na jeho Kristínku. Tá ho od radosti objala a povedala mu, že vie o jeho rodičoch, ktorí sú už dlhé roky zamknutí na konci jaskyne.

Jakub ani na chvíľu nezaváhal a rozbehol sa na koniec jaskyne, kde našiel svojich rodičov. Vyobjímal ich a ešte v ten večer sa s Kristínkou dohodli na svadbe. Odvtedy žili šťastne, až kým nepomreli.

Peter Ščerbák, V. A

Zázračná miestnosť

Kde bolo tam bolo, bol raz jeden pán, ktorý sa jedného dňa vybral na cestu okolo sveta. Po niekoľkých kilometroch sa mu pokazilo auto pred jedným kláštorom a keďže nemal kde ísť, vošiel dnu a poprosil, či tam nemôže prenocovať. Mnísi z kláštora ho prijali.

V noci sa pán zobudil na zvláštne zvuky, a tak sa ráno opýtal, kto alebo čo tie zvuky vydáva a odkiaľ prichádzajú? Mnísi mu to nechceli povedať, pretože nie je mních... Pán sa opýtal, ako teda sa môže stať mníchom? Mnísi mu povedali, že musí spočítať všetky hviezdy na nebi a všetky kvapky vody na zemi.

O 45 rokov prišiel pán do kláštora znovu. Na veľké prekvapenie mníchov presne hovorí, koľko je na nebi hviezd a koľko je na zemi kvapiek. Mnísi mlčky prikývnu.

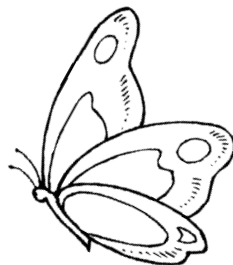
Pán sa teda stal mníchom. Dožaduje sa odmeny za svoju nadľudskú snahu. Tak ho vedú k miestnosti, odkiaľ zvuky vychádzajú. Prejdú cez drevené dvere, potom otvárajú s ťažkým a tupým rachotom kamenné dvere. Za nimi sa objavia starobylo pôsobiace bronzové dvere. Aj tieto sa pod ich námahou vzdali a nechali prejsť nimi návštevníkov. Ako to už býva v mnohých prípadoch, aj tu nasledovali strieborné dvere. Ale zdolali aj tieto. Ostali už len posledné - zlaté. Aj tieto sa otvorili pred mníchmi.

A viete, čo ten podivný zvuk vydávalo? To nesmiete vedieť, pretože nie ste mních...

Kludia Harničárová, VIII. A

Bzzzt!

Bolo typické slnečné ráno.

„Mike, do školy!“ volala na mňa mama.

Práve urobila raňajky, pri ktorých jej pomáhal Spit, náš lietajúci pes. Rýchlo som sa najedol, pohladkal Spita a išiel do školy. Škola je na druhom konci dediny a cesta viedla okolo polí s kukuricou. Krásne zelené lány, v ktorých bývali drobné zvieratá a vtáctvo. Každé ráno som počúval spev vtákov, ktorý mi vždy dodával dobrú náladu ako čarovný orchester, ale dnes po ňom nebolo ani chýru, ani slychu.

Keď som už bol v polovici cesty, začul som divné zvuky vychádzajúce z kukurice. Najprv som sa zľakol, no potom som pozbieral odvalu a išiel som to preskúmať. Na to, že to bolo počuť veľmi blízko, bolo to asi v strede poľa.

Moja zvedavosť ma pohnala bližšie za hlasom. Keď som sa ocitol v dostatočnej blízkosti, zbadal som divné stvorenie. Vyzeralo ako robot a hovorilo na mňa rôznymi jazykmi. Čo vám mám povedať?! Zľakol som sa a rozbehol preč. Ani stádo koní by ma nebolo dobehlo. Ale keďže sa mi pridružila obrovská panika, zablúdil som a nevedel, kde je východ. Za mnou som cítil niečo zvláštne, čo vôbec nepridávalo pokoj do mojej aj tak už roztrasenej dušičky. Začul som len tiché: „Bzzzt! Bzzzt! Bzzzt!“

Ten chlapík, alebo čo to je, sa teleportoval za mňa.

Povedal mi: „Ja tebe pomôcť!“

Keď som sa konečne upokojil, zistil som, že mi nehrozí žiadne nebezpečenstvo. Lámanou slovenčinou mi vysvetlil, že cestuje v čase a práve má za úlohu zistiť, akí sú ľudia. Kým som odpovedal na jeho otázky, pomaly sme sa posúvali na kraj poľa. Už sme práve vyšli z kukurice. Vo mne sa postupne rozhostil príjemný pokoj.

Pod'akoval som sa mu a on mi odpovedal: „Ľudia, dobrá rasa. Ja prísť na budúce.“

A zmizol v krásnom trblietavom modrom záblesku.

V škole som bol úplne mimo a celý deň som bol myšlienkami pri mojom zázračnom kamarátovi. Dúfam, že sa s ním stretnem čím skôr, chcem s ním zažiť ďalšie dobrodružstvo a mám naň množstvo otázok.

Dočkám sa odpovedí?

Laura Tomková a Lucia Koval'ová, VIII.A

Krásna Marienka

Kedysi dávno, keď ešte vládli králi, žil v jednej dedine sedliak so svojou ženou. Hoci boli chudobní, aj tak mali veľký poklad - svoju milovanú dcérku Marienku, ktorá bola veľmi pekná. Mala krásne modré oči a dlhé zlatisté vlasy.

Skromnej rodinke sa nežilo zle, až na to, že do ich dediny chodili vyberači daní a stále pýtali viac a viac. Marienkini rodičia nemohli zaplatiť, pretože mali iba posledné tri mince. Tí sa im vyhrážali, že keď do mesiaca nezaplatia, zoberú im ich dcéru do služby na hrad. Rodičia sa zľakli, posmutneli i začali rozmýšľať, odkiaľ vezmú peniaze.

Nadišiel večer a oni sa pobrali ustarostení spať. Ako tak spali, sedliakovi sa prisnil zvláštny sen. Objavila sa v ňom víla, ktorá mu povedala, že ak splní tri úlohy, nájde poklad, o ktorom sa nikomu ani len nesnívalo. No v momente, keď víla išla vysloviť prvú úlohu, zakikiríkal kohút a sedliaka zobudil.

Hneď ráno vyrozprával sedliak žene a dcére nezvyčajný sen a dúfal, že keď večer pôjde spať, bude sen pokračovať. Keď nadišiel večer, sedliak sa pobral rýchlo do postele, no nemohol zaspať. Zato jeho žena zaspala raz-dva. A jej sa prisnil ten istý sen a stalo sa to isté, čo aj jej mužovi. Víla išla vysloviť prvú úlohu, kohút zakikiríkal a ženu zobudil.

Nešťastná rodinka už prestávala dúfať, že sa víla zjaví po tretíkrát. No stalo sa. Ale tento krát sa prisnil krásny sen Marienke. Prišla k nej víla a zadala jej všetky tri úlohy. Prvou úlohou bolo, že musia ísť do hlbokkej jaskyne, v ktorej žil drak a zobrať mu kúsok kože z jeho chvosta. Druhou úlohou bolo ušit' z tejto kože šaty a poslednou úlohou vyrobiť topánky. Víla však mala aj tri podmienky. Každý z rodiny musel splniť jednu úlohu a úplne sám. Museli to stihnúť za tri dni a tie šaty a topánky museli byť tak precízne urobené, aby sa jej páčili. Ak úlohy nesplnia, poklad nenájdu.

Ešte ani kohút nezakikiríkal, už Marienka rozprávala rodičom svoj sen. Úlohy sa im nezdali náročné. Hneď sa pustili do ich plnenia. Prvú úlohu zvládla Marienka. Rodičia ju síce nechceli pustiť k drakovi, veľmi sa o ňu báli. No ona vystihla tú pravú chvíľu, keď drak tvrdo spal, a zobrala mu kožu z jeho chvosta. Druhú úlohu splnila mama, pretože rada šila, a topánky, ktoré urobil otec vyzerali veľmi pekne. Už len aby sa aj víle páčili.

Po náročných troch dňoch položili šaty a topánky na stôl a pošli spať. Keď sa ráno zobudili, čakalo ich na stole milé prekvapenie - papier, na ktorom bolo pod'akovanie a nechýbal ani nákras, ako sa dostať k pokladu. Ani na chvíľu nezaváhali a už aj utekali hľadať vysnívaný poklad. Odvalili obrovskú skalú a pod ňou našli veľkú truhlicu s mincami. Bolo že to radosti. Natešení sa vrátili s peniazmi domov.

O týždeň prišli vyberači daní. Sedliak im dal bez reptania mince. Tí boli prekvapení, ako mohol za taký krátky čas zarobiť toľko mincí, že majú aj na vyplatenie dlhu. No nepovedali nič, len sa okamžite pobrali na hrad. Hneď ako prišli, zamierili rovno ku kráľovi a vyrozprávali mu, čo sa stalo. Kráľ si dal okamžite predvolať sedliakovu rodinu.

Rodičia s Marienkou prišli na hrad pred samotného kráľa a bez okolkov mu všetko vyrozprávali, ako prišli k pokladu. Povedali, čo sa im snívало a nič nevynechali. Avšak kráľ im to neuveril. Myslel si, že klamú a že tie mince ukradli. Okamžite dal rodičov zatvoriť do hradnej veže a Marienku, keďže sa mu veľmi páčila, chcel si vziať za ženu. Lenže Marienka ho neľúbila. Obávala sa však o svojich rodičov, preto povedala kráľovi, že keď ich pustí na slobodu a nechá im peniaze, vydá sa za neho.

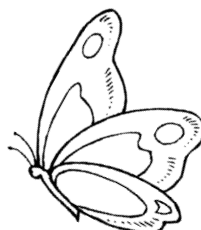
Kráľ na Marienkinu prosbu pristúpil a onedlho bola svadba. Prišlo mnoho ľudí. No ich spoločný život netrval dlho, kráľ o nejaký ten čas vážne ochorel a zomrel.

Marienka dala priviesť rodičov na hrad a nažívali si šťastne ako predtým. A o rok tam bola ďalšia svadba. Marienka spoznala pekného mladého kráľa z iného kráľovstva. Veľmi sa ľúbili. A dokonca boli aj krstiny. Narodila sa im krásna dcérka.

A tak z chudobných sedliakov sa stali bohatí vládcovia, ale srdcia mali rovnako dobré ako predtým.

Tamara Lopuchovská, V. A

Líškino dobrodružstvo

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna dedinka, v ktorej žila líška. Každý kto o nej počul, povedal, že je prefíkaná, a tak líška nemala žiadnych priateľov. Bolo jej z toho smutno, pretože sa o nej šírili klamstvá.

Jedného dňa sa líška rozhodla to zmeniť. Povedala si, že si nájde nových kamarátov a vyberie sa do sveta za dobrodružstvom. Dlho nerozmýšľala, vybrala sa na skusy. Prešla horami a dolami, kým prišla k vytúženému cieľu, do nového mestečka.

Hneď v prvý deň vedela, že sa jej tu bude páčiť. Všetko bolo presne také, ako by si bola želala. Krásne domy, široké ulice, všade krásna zeleň. Preto sa rozhodla ihneď sa tu usadiť.

Na druhý deň sa vybrala na prechádzku. Poriadne si všimla okoloidúcich. Zdali sa jej veľmi milí a láskaví. Zrazu sa k nej prihovorila lasica. Začala sa vyzvedat'

odkiaľ pochádza, čo tu hľadá. Líška sa jej predstavila a povedala, že sem prišla za dobrodružstvom a chce si nájsť aj zopár priateľov. A nezabudla jej povedať svoj príbeh, prečo sa vlastne vydala na cesty. So smútkom v očiach prezradila svoj líščí osud. Že je nechcená, vraj prefíkaná, čo je pravdou len v rozprávkach. Líšky sú obyčajné zvieratá, ako všetky ostatné. S dobrými a zlými vlastnosťami, starosťami aj radosťami. Ale klebety im robia peklo zo života.

Keď ju lasica počúvala, povedala jej, že sem neprišla zbytočne, lebo si našla aj novú kamarátku. Líška bola nesmierne šťastná, že konečne má prvú ozajstnú kamarátku a uvedomila si, že toto je jej veľké dobrodružstvo.

Denisa Kolarčíková, IX. B

Čo robia moje mačky dnes?

Mačiatka postupne rástli a boli čoraz smelšie. Celá rodina s nimi zažila veľa skvelých príhod. Hlavne ja.

Keď som mal horúčku a ležal v posteli, to najplachšie mačiatko, Eliška, sa ku mne pritúlila a vliezla mi pod perinu. Choroba tým okamihom sa vzdala veľkou rýchlosťou. Ani som si neuvedomil, už som bol zdravý. Odvtedy je Eliška našou terapeutkou.

A za odmenu, keď som šiel ráno do školy a bolo mi veľmi ľúto nechať mačiatka na dvore, lebo bolo dosť chladno, tak sa mi šmykli do domu. Ja som sa vždy tváril, že to nevidím. Keďže som odchádzal z domu posledný, ani nikto iný z nás to vidieť nemohol. Vracal som sa domov zo školy ako prvý a pustil som mačiatka von. Tak sa nám to darilo maskovať dosť dlhý čas a všetci sme boli spokojní. Až jedného dňa prišiel som do obývačky a na koberci sa našlo niečo nie príliš krásne. Nechcel som dostať výkrik od mamy, tak som nemal na výber a musel som to upratať. Bolo to celkom ľahké, ale trochu nepríjemné. Ale ťažšie bolo vyčistiť koberec. Po menšej námahe som mal aj túto úlohu šťastlivo za sebou.

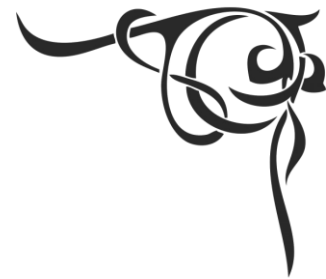
Jedného dňa sa stalo čosi nezvyčajné.

Spartakus, môj malý šibal, sa náhle stratil. Toto bol môj najhorší deň. Kričali sme na neho, volali a stále nič, akoby ho zem zožrala. Hľadal som ho skoro všade. Nakoniec sa zatúlalý „chlopík“, ako ho volá s obľubou náš strýko, našiel ako ochutnával kvietky u susedov. Jeho mama mačka Emka ho veru potrestala. Zdrapila ho a poriadne poumývala od uší až po labky, to ste mali vidieť.

Naše mačky sú proste jedinečné!

Samuel Plančár, V.B

Ako príroda prišla k farbám

Kde bolo tam bolo, za siedmimi horami, siedmimi dolinami a siedmimi riekami bola jedna zázračná krajina. Taká zázračná, že dúhové kryštáliky poletovali sem a tam. Rieka bola čistá ako priezračná dúha a lúka v tej krajine mala zázračnú moc. V tejto úžasnej krajinke žil jednorožec Núr a s ním aj kráľovná Krasava. V jedno slnečné ráno, keď sa kráľovná Krasava a Núr sa prechádzali po lese, zbadali niečo čudné.

„Čo sa to deje v našom lese?!" začudovala sa kráľovná.

„Neviem, včera to tu vyzeralo ešte nádherne," odpovedal Núr.

Okrem toho, že slnko nádherne svietilo a hrialo, stromy, kvety a rieka boli šedivé, zvieratká boli skryté v kmeni stromov. Kráľovná sa začudovala a chcela s tým niečo spraviť, lebo sa jej to vôbec nepáčilo.

„Kráľovná, čo keby sme zavolali najšikovnejšie víly z tohto lesa?" povedal Núr.

„Skvelý nápad Núr," odvetila nadšená kráľovná.

Kráľovná si zavolala Fionu, vílu stromov, Iris, vílu vody, Ruženku, vílu kvetov a Rozetu, vílu zvieratiek. Víly sa hneď vybrali za kráľovnou, boli veľmi vystrašené, lebo nevedeli, čo sa deje a kráľovná bola smutná. Vodnej víle Iris kráľovná povedala:

„Nechaj spievať vodopády a žblnkaj potôčky, nech je na svete veselšie."

Potom kráľovná požiadala Iris, vílu lesov aj osamotených stromov.

„Iris, ty pre potechu nás všetkých zafarbi lístie stromov dozelená, dočervena i dozlata."

O chvíľu sa kráľovnej aj jednorožcovi zjavil pred očami krásny pohľad na krásne zafarbené lístie stromov a žblnkajúcej vody. Kráľovná bola s výsledkom nadšená. Napokon si kráľovná zavolala Ruženku, vílu kvetov.

„Ruženka, ty so svojimi kamarátkami vyfarbi všetky kvety."

Malé víly sa s radosťou rozprchli nad polia, lúky a záhrady. Maľovali s takou radosťou, že sa im zo štetcov prášilo. Kvety mali rôzne farby: púpavy žltú, vlčie maky červenú, fialky fialovú, sirôtky tmavomodrú, ruže ružové po víle Ruženke a všetky mali zelené lístky.

Ale predsa tomu niečo chýbalo. Kráľovná si zavolala Rozetu, vílu zvieratiek, aby zvieratká vybehli hrať sa von do nádhernej prírody. Víla Rozeta sa hneď rozbehla ku kmeňom stromov a zvolala na zvieratká.

O malú chvíľočku si už motýliky šantili pri farebnej dúhe, vtáčiky poletovali sem a tam a zajačiky sa naháňali po farebnej lúke. Keď takéto nádherné počasie videla zlá víla Cilinka, hneď chcela vrátiť prírodu do takej podoby, aká bola predtým - šedivá a škaredá. Keďže víla Cilinka bola proti všetkým dobrým vílam, nepodarilo sa jej vrátiť späť počasie aké bolo. Rozhodla sa, že nakoniec privolá dážď aj krupobitie. To sa víle Cilinke podarilo a ostatné víly nevedeli, ako ju majú

zastaviť. Všetky zvieratká sa skryli späť do svojich úkrytov v kmeni stromov. Víly boli smutné, keď videli, čo víla Cilinka urobila z ich prácou.

Keď kráľovná Krasava a jednorožec Núr videli, akí sú všetci smutní, tak sa rozhodli, že sa s vílou Cilinkou dohodnú.

Kráľovná Krasava a víla Cilinka sa dohodli, že sa budú striedať. Víly kráľovnej Krasavy sa budú objavovať najčastejšie v lete a víla Cilinka bude púšťať dážď a sneh v zime. V jari a v jeseni sa budú o dni deliť. A od tohto dňa príroda mení svoje farby a počasie strieda ročné obdobia.

Dúfajme, že sa už kráľovná Krasava a jednorožec Núr nezobudia do šedivej prírody.

Terézia Majcherová, IX. A

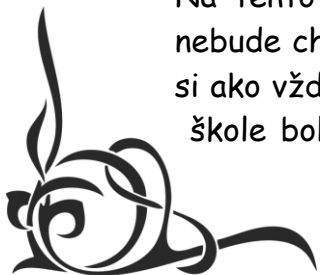

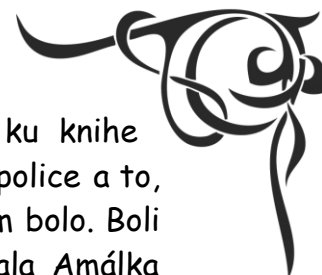
Rozprávkové víly a knihy z knižnice

Jedného zamračeného rána v škole sv. Lusiany otvorili novú knižnicu. Do tejto školy chodievalo malé dievčatko menom Emily. Bola veľmi plachá, tichá ale jednu vec milovala najviac na celom svete - čítanie kníh. Prečítala ich asi milión, ak nie viac. Bol to jej rozprávkový, ale aj tajný svet - Sen. Ale všetko sa to zmenilo približne 28. februára 1963. Nikto nevie kde a kedy sa to stalo, ale jedno sa vie naisto, odohráva sa to v najkrajšom kúte sveta. Začalo to takto.

Keďže Emily milovala knihy nadovšetko na svete veľmi sa potešila, keď zistila, že v škole otvorili novú knižnicu. Utekala si rýchlo prečítať dve - tri knihy skôr, než sa jej začne vyučovanie. Ale keď vošla do knižnice, bola veľmi udivená. Nikto tam nebol. Tak si v tichosti vybrala tri knihy, v rýchlosti ich prečítala a utekala na vyučovanie. Neskôr po skončení vyučovania zašla znova do knižnice a zasa si prečítala tri knihy.

Takto sa to opakovalo každý deň dookola, až dodnes - do 28. februára 1963. Na tento deň by možno mnoho detí chcelo zabudnúť, no Emily na tento deň nebude chcieť zabudnúť, ale bude si ho chcieť každý deň pripomenúť. V to ráno si ako vždy zašla do knižnice prečítať pár kníh, kým sa jej začne vyučovanie. Po škole bola na zvyčajnom mieste ako vždy, v knižnici. V tichosti si čítala knihu,

keď zrazu niečo zacvengalo. Emily išla za tým zvukom, až došla ku knihe s názvom *Rozprávkové víly a knihy z knižnice*. Odtiahla knihu preč z police a to, čo videla, neuvidí asi len tak hocijaké dieťa. A skúste uhádnuť, čo tam bolo. Boli to víly. Krásne malé víly s malými krídlami na chrbte. Jedna sa volala Amálka a druhá Zvonilka. Emily sa najprv zľakla a šla o pár krokov dozadu. Zrazu na ňu niečo prehovorilo. Nevedela, čo to bolo. Kričalo to na ňu: „Hej, ja som tu dole!“

Emily sa pozrela dole a uvidela knihu, ktorá vie rozprávať a dýchať, a veci s tým súvisiace. Ona sa až natoľko zľakla, že tú knihu hodila na zem a ustúpila. Po krátkych chvíľach ticha prišla Emily k tým vílam a spýtala sa ich, prečo bývajú tu a nie vo svojich ríšach. Víla sa pousmiala a povedala: „Vieš, my sme tu preto, aby sme si našli ľudských priateľov. My sa môžeme priatelieť iba s vílami, pretože pri našich skrýšach žiadni ľudia nežijú. A dnes sme stretli teba a chceli by sme sa ťa spýtať, či by si sa stala našou priateľkou.“

Emily s veľkou radosťou a nadšením vykričala: „Áno, veľmi rada by som sa stala vašou priateľkou. A viete čo? Mám nápad. Podme sa všetci - ja, Zvonilka, Amálka a kniha, poobzerať po knižnici.“

Tak sa všetci postavili a začali si obzerať knižnicu. Keď si ju po pol hodine celú prezreli, Emily zobrala päť kníh a prečítala ich svojim priateľom. Všetky knihy boli prečítané. Jej noví priatelia ju veľmi vychválili. Povedali jej, že vie pekne plynulo čítať knihy, ale nielen knihy, ale všetko, čo sa dá čítať. Vraj, že jej pekný hlas počuť všade. Je jednoducho výnimočný. Takto sa Emily stretávala so svojimi novými priateľmi každý deň. Ešte v ten večer, čo prišla domov a zaspávala, mala veľmi dobrý pocit z toho, že má nových priateľov. Takto to chodievalo stále dookola ako vždy. Neskôr šla znova do knižnice a prudko sa zastavila. Videla, že knižnicu v jej škole zatvorili. Bolo tam napísané: „Z nedostatočného počtu detí, ktoré by čítali knihy knižnica sa zatvára. Všetky knihy a police z tejto knižnice budú spálené.“

Emily zalapala po dychu. Chcela sa rozplakať, ale nemohla. Jej srdce to nedovolilo a jej city vraveli, aby túto knižnicu a nových priateľov zachránila. Zobrala si papiere, chodila po škole a zbierala podpisy od žiakov, aby mohli znova otvoriť knižnicu a tým pádom, aby aj zachránila priateľov. Zbieranie týchto podpisov sa nazýva - PETÍCIA. Takto si našla aj množstvo nových priateľov ako: Janka z 1.D, Petka zo 4.C, Lucku z 8.B a ešte mnoho a mnoho iných priateľov. Získala dost podpisov na to, aby otvorili knižnicu. Tieto podpisy ukázala pani riaditeľke Pikulovej a tá to uznala. Povedala, že za toľko podpisov môže knižnicu znova otvoriť. Keď to Emily počula, skákala od radosti.

Emily zavolala všetkých žiakov zo školy do knižnice, aby im ukázala, prečo chcela toto miesto zachrániť. Po prvé kvôli knihám a po druhé... Zrazu všetko stíchlo.

Andrea Hlubeňová, IX. A

Čarovné zrkadlo

Bolo raz jedno dievča, ktoré sa volalo Ema. Na tvári malo pehy, krásne šikmé oči a vlasy ako med. Ema bola milá a veľmi múdra. Pochádzala z chudobnej rodiny. Mama bola na ňu veľmi pyšná. Otec nebol až taký milý, ale svoju rodinu nadovšetko miloval. Aj napriek tomu, že rodičia mali Emu radi, zakazovali jej chodiť na povalu.

Jedného dňa, keď rodičia odišli do neďalekého mesta, Ema sa odvážila vkročiť na povalu. Keď vyšla po schodoch, hneď jej do oka padlo krištáľovo čisté zrkadlo. Podišla k nemu bližšie a začala ho obdivovať. Prstami jemne prešla po skle, keď v tom zistila, že žiadne sklo necíti. Silnejšie zatlačila a ruka jej vpadla dnu. Vstúpila do zrkadla a ocitla sa v čudnej krajine, ktorú ešte nikdy nevidela. Na prvý pohľad bola celá biela od snehu, ale keď sa pozrela na obyvateľov, všetci boli smutní a niekde sa ponáhľali. Ema išla za nimi. Prišli k hradu, v ktorom bola kráľovná. Na prvý pohľad vyzerala milo.

„Ako sa voláš?“ opýtala sa kráľovná.

Ema najprv váhala, no napokon odpovedala: „Volám sa Ema.“

Kráľovná sa na ňu pozrela prísnyim pohľadom, no potom sa usmiala.

„Pod' so mnou, ukážem ti kráľovstvo,“ odvetila kráľovná.

Vykročili vpred. Prišli do tmavej miestnosti s mrežami. Kým si uvedomila, kde ju kráľovná doviedla, už bola zatvorená v cele. Kráľovná sa na Emu pyšne pozrela. Ema si ale všimla, že sluha sa na ňu súcitne pozerá. Kráľovná povedala sluhovi: „Stráž ju, nech neutečie. Zajtra uvidím, čo s ňou urobím!“

Keď to dopovedala, odišla. Sluha sa na Emu pozrel a povedal: „Kráľovná vie byť veľmi zlá a krutá aj k ľuďom, ktorí si to nezaslúžia. Preto ti chcem pomôcť. Už dlhé roky vládne v krajine strach a nepokoj. Keď mi pomôžeš dostať kráľovnú do väzenia, ja ti pomôžem dostať sa domov.“

Ema prikývla. Sluha podišiel k nej a odomkol celu.

„Skrý sa do tamtej skrine,“ povedal sluha a ukázal na skriňu v rohu miestnosti.

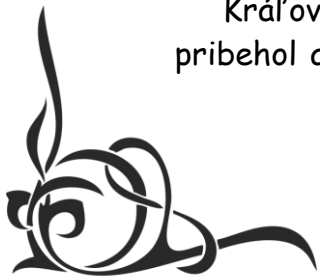
Ema ho poslúchla a vošla do nej. Sluha zrazu zvolal: „Kráľovná, to dievča tu nie je!“

Kráľovná vošla do miestnosti, poobzerala sa, no Emu nenašla. Zostala po nej len otvorená cela.

„Kde len môže byť?!“ zhrozene sa opýtala kráľovná.

„Neviem, na chvíľu som sa otočil a už jej nebolo. Musí mať zázračné schopnosti,“ odvetil sluha presvedčivo.

Kráľovná vošla do cely a začala sa obzerat'. Cela bola prázdna. Zrazu sluha pribehol a celu šikovne zatvoril. Kráľovná naňho prekvapene pozerala, no neskôr

pochopila, že padla do pasce. Ema vyšla zo skrine a spolu so sluhom sa na kráľovnú víťazne pozerala.

„Strážže!“ zakričala kráľovná. Do desiatich sekúnd pribehli muži oblečení v lesklom brnení. Keď pochopili, čo sa stalo, povedali kráľovnej: „Nepomôžeme vám. Nikdy ste sa k nám nesprávali dobre. Zaslúžite si zostať vo väzení. Je čas na nového kráľa.“

V tom sa otočili na sluhu, mierne sa uklonili a opýtali sa: „Nechceli by ste sa stať naším novým kráľom? Ved' vďaka vám sme teraz slobodní.“

Sluhovi sa rozžiarili oči a prikývol. Potom všetci okrem kráľovnej odišli z väzenia a postavili sa pred ľud, ktorému predstavili nového kráľa. A odvtedy vládol v krajine mier. Ema nakoniec prišla živá a zdravá domov. Niekedy, keď je sama doma, vyjde na povalu a vracia sa do čarovného mestečka...

Žiaci VI. B

UniPandy

Kde bolo tam bolo, za siedmimi horami, za siedmimi dolami, kde sa piesok lial a voda sypala, žili raz UniPandy na malom ostrove, ktorý sa volal UniLand. Každá UniPanda, ako bolo zvykom, mala Uniroh. Nažívali si tam pokojným životom, pokiaľ sa na UniLand neprist'ahovala neznámym spôsobom žirafa Žofka.

Žofka prišla do UniLandu, aby tam utiekla pred zlým Gargamelom. Bola veľmi vystrašená. Keď sa jej UniPandy opýtali, prečo ju Gargamel prenasleduje, nevedela povedať jednu zrozumiteľnú vetu. UniPandy sa medzi sebou dohodli, že ju ubytujú a poskytnú jej útočisko. Čím dlhšie však bola žirafa na ostrove ubytovaná, tým mali UniPandy viac problémov. Každý sa sťažoval, že im miznú veci. Jednému zmizli šperky, druhému peniaze, tretiemu zmizlo oblečenie. Keď sa to opakovalo, UniPandy zvolali radu. Zistilo sa, že zlodejkou bola žirafa Žofka. Chcela si totiž postaviť Žirachatku. Odpustili jej.

Na druhý deň Žofka zmizla. Zobrala so sebou aj všetky ukradnuté veci. UniPandy sa dohodli, že zavolajú UniPandiu políciu. UniPandia polícia po žirafe pátrala bezvýsledne. Do pátrania sa zapojili aj UniPandi kukláči. Tí zistili, že žirafa Žofka za sebou zanecháva stopy, ktoré neboli obyčajné. Tie stopy veľmi pekne voňali. Vďaka nim ju vystopovali. Po dlhom pátraní boli kukláči unavení.

Žirafu onedlho našli ležať pod stromom. Keď sa jej opýtali, prečo utekala, na nič si nepamätala. Žofku uväznili. Vypočúval ju aj šerif Alfonz. Zistil, že v ušiach mala celý čas slúchadlo, z ktorého jej neznámy hlas hovoril, čo má robiť.

Žofka bola veľmi zmätená. Za krádež vecí sa všetkým ospravedlnila. Napokon jej odpustili a postavili jej krásnu Žirachatku, do ktorej sa nast'ahovala.

Jednej noci sa Žofke sníval čudný sen. Vydala sa za pána jednorozca Emila. Žofka navštívila pána Willyho - majstra vo vykladaní snov, a celý sen mu vyrozprávala. Povedal jej, že sen sa môže stať skutočnosťou. Neostávalo jej nič iné, len čakať na svojho vysnívaného princa. Vydala sa na cestu po svete. Po troch rokoch putovania sa vrátila domov. V jej chatke ju čakal vysnívaný jednorozec Emil. UniPandy im vystrojili svadbu. Onedlho mali žirafa Žofka s jednorozcom Emilom jednorozčatá, a to 99 chlapcov a 1 dievča. Krstnou mamou sa stala jedna z UniPánd.

Všetci si pekne nažívali v UniLande, pokiaľ sa jedného dňa neobjavil Gargamel. Všetci sa veľmi naľakali, no nakoniec zistili, že sa nemusia báť. Gargamel sa priznal ku všetkému. To on naviedol Žofku na tie činy. Dal jej elixír, z ktorého sa pomiatla a nechala si rozkazovať. Všetko oľutoval a Žofka mu odpustila. Gargamel sa usadil v UniLande a konečne všetci obyvatelia žili šťastne a pokojne.

Žiaci VI. B

Obrí ostrov

Fredy, Sfen a Charli boli obyčajní mladí chlapci, ktorí mali svoje sny a plány. Túžili spoznávať svet, objavovať nové krajiny. No ich najväčšou túžbou bolo v dospelosti oboplávať celú Zem.

Jedného dňa sa vybrali na dobrodružný výlet k jazeru. Cesta bola dlhá a úmorná. Na oblohe sa už pomaly začali objavovať prvé hviezdičky. Rozhodli sa, že si trocha oddýchnu. Sadli si na okraj lesa, keď tu zrazu sa pred nimi objavili malí škriatkovia. Boli veľmi zhovorčiví. Hneď sa chlapcov spýtali, čo tam robia a kde sa vybrali. Tí bez váhania odpovedali, že idú na plavbu okolo sveta.

„Zoberte nás so sebou, budeme vám na dobrej pomoci,“ prosíkali škriatkovia.

„Vy? Takí maličkí,“ vysmiali ich mládenci.

„Sme šikovní, mocní... určite neľutujete,“ vystatovali sa škriatkovia.

Fredy, najstarší z chlapcov, rozhodol, že ich predsa len vezmú so sebou. Tí dvaja len súhlasne prikývli. A tak všetci nasadli na loď, ktorá ich unášala na širé more. Spočiatku ani netušili, kam ich vietor unáša. Po celodennej plavbe zbadali pred sebou ostrov. Rozhodli sa, že ho preskúmajú. Vôbec netušili, či je ostrov obývaný. Ako tak blúdili po ostrove, natrafili na veľmi zvláštny strom. Namiesto plodov na ňom viseli zlaté mince. Sfen sa rozbehol, pokúsil sa naň vyliezť, ale strom bol príliš vysoký. A tu prišli na rad škriatkovia. Hneď a zaraz vyliezli na strom a

všetky mince pozbierali. Chlapci ich dali do vreca a urýchlene utekali k lodi. No zrazu pred nimi stál mohutný obor, ktorý im povedal: „Ak chcete mať tieto zlaté mince, musíte splniť tri úlohy, inak ich nedostanete a premeníte sa na kamene.“

Vystrašení chlapci si ihneď pýtali úlohy, ktoré majú splniť. Prvou úlohou bolo to, že museli nájsť na ostrove strom, na ktorom je zázračné ovocie. Plody z tohto stromu prinášajú obrom dlhovekosť. Druhou úlohou bolo nájsť skalú, z ktorej vyteká čistá pramenitá voda. Ale ani tá nie je hocijaká, po jej použití sa stanú obri nesmrteľnými. Tretou úlohou bolo vyliezť na najvyšší vrch ostrova, priniest truhlicu, v ktorej sa nachádza vzácna koruna. Po jej nasadení na hlavu sa obor stane vládcom a jediným majiteľom tohto ostrova.

Chlapcom sa úlohy najprv zdali veľmi ťažké, no škriatkovia im dodali odvahu. Navrhli chlapcom, aby sa rozdelili a každý aby splnil jednu úlohu. A oni im, samozrejme, pomôžu. Tak aj urobili a o niekoľko hodín boli všetky úlohy splnené.

Večer sa stretli na dohodnutom mieste a tu už začali špekulovať, či tieto vzácne a čarovné veci odovzdajú obrovi. Ved' aj im by sa zišli. Rozhodli sa, že z ostrova potajomky utečú.

Škriatkovia ich od toho činu odhovárali, ale oni ich už teraz nepočúvali. S bohatým úlovkom bežali ozlomkrky k lodi, keď tu zrazu počuli neskutočný buchot. Charli vykrikol z plných pľúc, chlapci vyľakane otvorili oči a... A pred sebou uvideli les, uprostred lesa krásne jazero a na ňom malú loďku.

Alexandra Prokopová, Soňa Kacvinská, VII. A

Škriatok-hrdina

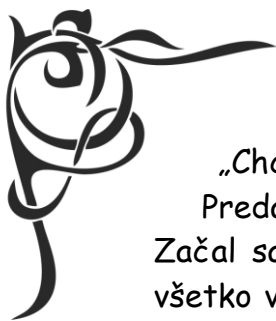

Kde bolo, tam bolo, žil raz v jednej škriatkovskej dedine smutný a bezradný škriatok, ktorému sa všetci posmievali, pretože bol veľmi nešikovný. Chcel pomôcť urobiť strechu, zbúral celý dom. Chcel pozbierať jablká, zlomil rebrík. A tak ho nikto nikde nechcel zamestnať.

Jedného dňa sa rozmyslel, že bude cestovať. Ani na chvíľu nezaváhal a už v ruke držal lístok do krajiny, v ktorej vraj žijú ľudia. Keď tam došiel, bol neskutočne prekvapený. Krajina ľudí bola v ich škriatkovskej krajine opísaná ako chaotické miesto či bojisko. Veru, nebolo to tak. Veľmi sa mu tam páčilo, ba dokonca ešte viac ako v ich krajine. Chodil si slobodne po meste, nikto si ho nevšimol, keďže bol oveľa menší ako ľudia.

Išiel, išiel, až došiel k malému obchodíku so smiešnymi malými, no proste, škriatkovskými vecami. Vošiel dnu. Predavač si ho skoro ani len nevšimol. Po chvíli sa ho spýtal, čo si želá.

„Chcem si kúpiť dom na bývanie,“ povedal škriatok.

Predavač sa začudovane pozrel a povedal mu, že v tomto dome sa nedá bývať. Začal sa ho vypytovať, odkiaľ prišiel a ako sa v ich krajine žije. Škriatok mu všetko vyrozprával. Predavač sa nad ním zľutoval a zobral ho k sebe domov. Na druhý deň po celom meste rozchýril, čo za návštevníka má doma. Ľudia mu najprv neverili, ale keď im škriatka predstavil, pochopili, že je to pravda.

Správa o škriatkovi sa šírila rýchlosťou vetra. Chýr o ňom doletel až k zlému diktátorovi, ktorý keď získal informácie o škriatkovskej krajine, rozhodol sa, že ju dobyje. Predavač to povedal škriatkovi, ten urýchlene potajomky nasadol na armádnu loď a vrátil sa do svojej krajiny. Chcel pred vojskom varovať škriatkov, ale tí začali ihneď po vystúpení z lode všetko pustošiť...

Škriatok sa však nezľakol, zavolať si niekoľkých pomocníkov, jedni diktátora potkli, druhí na neho vyskočili a náš škriatok ho tak pevne zviazal, že sa nemohol ani len pohnúť. Prosíkal, aby ho pustili, no škriatok mu dal jedinú podmienku - musí opustiť ich krajinu. Diktátor najprv nesúhlasil, ale keď bol takto nehybne zviazaný už tretí deň, nakoniec sľúbil, že odíde. A tak aj urobil.

V škriatkovskej krajine nastal pokoj. Škriatka, ktorého predtým považovali za nešikovného, vyhlásili za hrdinu. Čo bolo zničené, opravili, škriatkovi-hrdinovi postavili útulný domček a všetko bolo ako má byť.

Zazvonil zvonec a rozprávky je koniec.

Marek Pustý, VII. B

Obsah

Princezná Elis: Šarišská, Terézia	1
Klára: Spišaková, Lucia	2
Kráľovstvo lesa: Koval'ová, Lucia	4
Erakul: Kopčíková, Juliána	6
Rozprávka o stratenom mačiatku: Plančár, Samuel	8
Dakoty: Marinica, Mário; Lopuchovský, Lukáš	9
Dedko a psík: Spišaková, Lucia	10
Jankovo pero: Šatná, Marcela	11
Medvedík: Kundek, Tomáš	12
.....	
Dobrodružstvo rytiera Jakuba: Ščerbák, Peter	13
Zázračná miestnosť: Harničárová, Klaudia	14
Bžžžt!: Tomková, Laura; Koval'ová, Lucia	15
Krásna Marienka: Lopuchovská, Tamara	16
Líškino dobrodružstvo: Kolarčíková, Denisa	17
Čo robia moje mačky dnes?: Plančár, Samuel	18
Ako príroda prišla k farbám: Majcherová, Terézia	19
Rozprávkové víly a knihy z knižnice: Hlubeňová, Andrea	20
Čarovné zrkadlo: žiaci, VI. B	22
UniPandy: žiaci VI. B	23
Obrí ostrov: Prokopová, Alexandra; Kacvinská, Soňa	24
Škriatok-hrdina: Pustý, Marek	25

Rozprávky boli napísané pod vedením vyučujúcich slovenského jazyka a literatúry.

Mgr. Ana Hekkelová - V. B, VIII. A, IX. B

Mgr. Jana Kollárová - IX. A

PaedDr. Viera Miščáková - V. A, VII. A, VII. B

Mgr. Daniela Semančíková - VI. A, VI. B

Knihu rozprávok zostavila: PaedDr. Viera Miščáková